

наредимъ работитѣ както прилича. Искашъ ли да влѣзешъ въ дружинитѣ ни?

— Ако искашь! мя питашь; съ свѣщъ го търся и благодарямъ на честъта си че мя доведе въ тѣзи крачма да ви намѣря.

Тогива Гайтанъ мя представи на пріятелитѣ си и слѣдъ като испразнихмы нѣколко още бутилки и опредѣлихмы мѣсто за ново събрание стиснахмы рацѣтѣ си по братски.

Минали бѣхъ осемъ дни отъ заминуванието на Якинта съ баща си за Виенна, когато пріехъ отъ него едно писмо съ туй съдържаніе:

Драгоценный пріятелю!

„Слѣбата ми мя гоня— день и ношь търсяхъ и распитвахъ за Варваркината роднина, Княгиня Убрихъ Петровичъ, но не можихъ да ѣмъ намѣря. Единъ колонелъ Полякъ, пріятель на баща ми, каза ми че тя преди шесть месеци заминала за Италия наедно съ мъжа си, защото тамъ ся примѣстилъ неговый статъ-мажоръ. Какъ ви ся струва тѣзи работа? Азъ виждамъ въ нея едикъ таѣжъ. Безъ друго Варвара е затворена въ нѣкой мѣнѣстерь и азъ ще ѣмъ загубя на вѣчно. Можийш да си въобразишь въ какво състояніе ся намира пріятельтъ ти

«Якинтъ.»

Щомъ пріехъ писмото и завчасъ намислихъ да ся туря вардачь предъ вратата на Убрихова палатъ съ надѣжда че ще видя или Петра или други нѣкой отъ слугитѣ да излезе, отъ когото да могъ да испитамъ и узная нѣщо.

Не излиза никой— като да бѣше палатѣтъ запустѣлъ. Не искахъ да си евивамъ на вратарина защото мя познаваше, но ако не излезеше отъ тамъ нѣкой, когото азъ да познавамъ, какво трѣбаше да права? туй като мисляхъ ви-